

20. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 13. oktober 2024, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 21, 28-44

Salmer: 731; 523; 498; 332; 403, v.4; 808

Tak Gud, fordi Du bygger os op! Amen.

Hvis man spørger folk, der snart skal dø, om der er noget i deres liv, de *fortryder* – så handler deres svar gerne om relationer, der gik i hårdknode, fordi der var noget man *ikke* fik gjort – noget man *ikke* fik sagt. Hver gang vi valgte noget til – valgte vi også noget fra: Vi sagde ja til overarbejdet for karrierens og ærens skyld og dermed nej til aftenerne hjemme hos børnene. Eller: Vi opgav uddannelse og karriere og var indebrændte og frustrerede derhjemme. Mange af vores ja'er og nej'er gik ud over andre. Og på dødslejet er det for sent at fortryde, tænker vi – det kan jo ikke laves om. Jeg hører jævnligt om dem, der *ikke* kom og sagde farvel til den, der lå og skulle dø – ikke *ville* komme. Vi har vores grunde til at sige nej og slå hånden af hinanden – også selv om inderst inde ved, at det rigtige er at sige ja og række hånden frem i

20. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

forsoning. Jeg hører *også* jævnligt om dem der kom *alligevel*. Som fortrød deres stejle nej. Skaderne i fortiden kan ikke rettes op dér på dødslejet – men man kan godt nå at erfare, at kærligheden lever stadigvæk. På trods af det, der kom imellem os ... Det er godt at fortryde, at vende om, at lytte til sin samvittighed, der fortæller hvad der er det rigtige at gøre. Det er ubehageligt at konfrontere det – men det giver mening. Det forløser: Det giver fred – det giver håb, for selv om noget gik galt, så kan noget komme til at gå godt fremover. *Han gik alligevel ud i vingården! Der er alligevel noget godt at bygge videre på i ham!* Gud bygger, siger Jesus: Gud bygger livet op, giver gode vækstbetingelser for frugt, der kan blive til glæde og gavn. *Vi skal passe* det, Gud har plantet. Så vil Gud dele frugterne med os, give os af sit overskud. Men det går ofte galt – og det sker, når vi ikke vil *nøjes* med at tage imod det, Gud giver – men vil have det hele, vil tage *selv*. Hvordan mon det fremadrettet gik med de kriminelle forpagtere, Jesus fortæller om: Mon de kunne enes om bedriften bagefter? Eller udryddede de hinanden i grådig intern magtkamp, fordi de hver især ville have det *hele* selv?

20. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Gud bygger grundlaget for vores liv her på Jorden. Og ja, da Guds søn kom på besøg her – så blev han slået ihjel. Vi tror ikke på Gud – vi tror på pengene. Vi har overtaget butikken selv og fyldt den med strid og vold. Den hovedhjørneste som skulle holde bygningen sammen, har vi revet ud og kasseret: Nu slår verden revner og er ved at falde sammen og knuse os. Penge har vi nok af – men de kan ikke holde tilværelsen sammen: Tværtimod gør penge os mistænksomme og ensomme, for de får os til at frygte at andre vil tage noget fra os. Det er på tide at fortryde – og lade de sten falde, som vi er klar til at kaste imod andre! Og *så* træder Gud til: Så samler *Gud* alle de kasserede sten og bygger dem op om sin hovedhjørneste: Hovedhjørneste er Guds kærlighed til os – den blev menneske i Jesus Kristus: Ham der holder fast på selv de mest kantede og skæve eksemplarer i tro og tillid. Ja, vi fejler, også grusomt og ondt, men trods det bygger Gud videre: Gud fortryder aldrig sit løfte om at elske os i al evighed. *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*